

Előfizetési árak:

Egész évre	4 ft.
Fél évre	2 ft.
Negyed évre	1 ft.

Szerkesztői iroda és kiadói hivatal, —
hová a lap egy szelvényt mint avval
szert tárgyaszkáloményok, ny színt
A hirdetések a minden feloldalmak
luzsának.

Eprekerti utca 694-dik számú
Róth-féle ház.

Bérmontellon levelek csak ismert kezek-
köl fogadjanak el.
A kérésnek nem adnak választ.

SZABOLCS.

Vegyes tartalmu hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma ára 10 kr.)

Hirdetési díjak:

Minden 4 sorban heti- vagy napi-
hirdetésnél 5 kr., többesnél 4 kr.

Torjelmas hirdetések többesről bal-
kötés, kedvezőbb feltételek alatt esz-
kölhető.

Minden egyes hirdetés után kiadó-
díjak 30 kr.

A nyitólapon minden négy sorban
gyermes-ár díja 30 kr.

Az előfizető, a hirdetések meg-
szabásánál, 20%-nyi kedvezmény-
ben részesülnek.

Hirdetések felvételnek ifj. Czukor Márton fűszerkereskedésében, a nagy cukrárszda épületben.

Nyiregyháza, 1876. máj. hó.

Hogy, hogy állnak társadalmi viszonyaink műveltség tekintetében a 19-ik században, azt hiszem, ezt már minden halandó magyar tudja némileg, s épen ezért óhajtok én is tárgyban pár szót kockáztatni, ámbár lelke mélyéből szeretném, ha a tények engem hazudtolnának meg.

E két szó: „munka és szorgalom” bir azon nagy horderejű eszmével, mely képes hazánkat a borzasztó adósságtól megmenteni, — begyógyítani minden sebtét, visszazserelni elvesztett erejét, és felemelni egy új és a külhatalmasságokkal mindenben versenyző hatalommá.

Elvitázhatatlan igazság ez általánosságban, de különösen ott, hol a munka s a velejáró szorgalom folytonos elfoglaltságban tartatik, a hol a szorgalmas munkások fátaladalmak gyümölcsét élvezhetik s ezáltal örömmel rohatják le az állam iránti tartozásaikat; a hol pedig az izzadó munkástól megkívánják az állam iránti tartozások lerovását, kell, hogy nyujtsanak neki oly módot és eszközt arra, hogy tartozásai kifizetésén felül, még magát tartani képes legyen, hol aztán a munka nem szűgyen, s a munkás nép nem lenézett pária, hanem tisztelettel tagja a társadalomnak, mint az a henylő faja az emberiségnek, mely „herce”-ként lopja a szorgalmas munkás fáradságainak gyümölcsét a kasból, ott igenis győzelemre vezet és felemel, de mint nálunk, a hol a munkások alig viradnak a mindennapi kenyérre, a hol a munkára hivatottak vagy munkahiánytól, vagy — mint nálunk ez is napirenden van, — ál-szeméremből, olyan pálya után törekednek, melyet nem képesek betölteni, vagy még a jóakarattal annak betöltése iránt is hiányzik náluk; de ily hanyatlott állapotban nem is lehet az másképen, mert csak tekintünk szét népeink között, mindjárt szemünkbe tűnik, hogy egy közönség, mindössze pár ezer forinttal bíró nadrágos ember, már a nagy világért sem adná fiát iparosnak, hanem taníttatja akár van kedve tanulni, akár nincs; így gondolkozik

magában: „csak átuszatom valahogy a vizgán, mégis csak muszáj belőle lenni vagy szolgabírónak, vagy alispánnak;” de őh csodák csodája, mikor aztán a nagyeméni fűből nem lesz semmi egyéb, mint egy naplopó, ekkor esik az apa fejlejáróra, hogy miért nem nevelte ő másképen gyermekét, de már későn; de el is mondhatjuk bátran és nyíltan, hogy hazánkban addig, míg a szorgalmas munkások, a fenebb említett herék által „pária”-ként lenézettek, addig, legyen meg bár nekünk az az óhajtott önálló vánterületünk s független nemzeti jegybankunk, még sem foghatjuk mi a korszellemével előhaladott államokat utólni soha.

Héderváry.

Fáklyásmenet a vám és bankkérésben.

A fáklyásmenet sikerült. Baldácsi br. áldozatkészsége meglepte jutalmát. A két egyetem ifjúsága pártkülönbség nélkül tüntetett. A Kávin-térről indult a menet 600 fáklyával. Rác Pali nem jött el, de volt azért három czigányzenés is. A Kávin-térről a kecskeméti-, egyetem- és koronaherczog-utczákon át, a bécsi utcáig ért. A jobbold. ellenzék klubhelyisége van itt. Weinberger Soma nem szolt, a menetet a szépen kivilágított ablakok által tovább haladt a Dorotya-utczán ki a Ferencz József-térre. Itt a szabadelvű kör helyiségei épen a koronázási halomra néznek. Első szónok Futó Mihály technikus volt, zömök, széles vállú, fekete szakállas ifju, sas orral s elegans megjelenéssel. Fájdalom, elrekedt. Beszéde mérsékelt volt.

Midőn, ugymond ez ünnepélyes alkalommal Magyarország fővárosának polgársága és mi, a nemzet ifjúsága e helyen megjelentünk, tettük ezt azon szándékból, hogy kifejezést adjunk legszentebb érzelmeinknek; — hogy az egész nemzetet átható és lelkesítő eszmének zászlaja alá sorakozva — a jelen valóság helyzetben — annak diadalt arassunk. Magyarország fővárosának ifjúsága és a polgárság nagyon jól tudja azon nehéz küzdelmeket, melyeket nemzetünk vezérifiaiának, a Magyarországot kizsákmányoló ármanys törekvések ellen. A magyar nemzet akarata, hogy megtámadott érdekei kielégítést nyerjenek, hogy valahára uraly legyen önmagának s nem idegen érdekek rabszolgája.

Midőn ilyen eszmékkel, ilyen érzülettel e helyre jöttünk, magunkkal hoztuk egyszerűen hazafias üdvözetünket, nemzetünk kormányának s képviselőinek. Fogadják az ifju-

ság és a főváros polgárságának tiszteletnyilvánítását.

Midőn mindezeket öszintén, mint a főváros polgárságának, a haza ifjúságának s az egész nemzetnek akaratát üdvözetünkkel egyetemben kijelentettük, kérjük önököt, hogy a magyar nemzeti bank ös önálló vánterület eszméje mellett a tanusított hazafias buzgalom ernyedetlenül folytassák, s a nemzet jogaitól s követeléseiből senki barátságáért vagy fenyegetésére semmit ne engedjenek. — Éljen a haza! Éljen a nemzet!

Ezután Verhovay Gyulát emelték vállra. Az Egyetértés czikkezője vörös ifju, francia szakállal. Kis Rochefort. A népek kitűnően tud beszélni s többszöri tetszésnyilatkozatot kapott. De igen provokál. Talán ez okozta, hogy a kör ablakai meg nem nyitak. Egy-két pompás aperszü kielégítők, de csipősek voltak. Beszéde imézi:

Polgárok! Bécs kimondta a rút, önző szót: hogy anyagilag tönkre akarja tenni az országot. Halja meg hát a mi szavunkat is: — feltételeit visszautasítjuk; fenyegetéseit megvetjük.

Kerestök a magyar ipart, megtaláltuk Budapesten a bécsi cipőraktárban; kerestök a magyar gyáripart; megtaláltuk a maffersdorfi és pilzeni sörházaiban, brüni postótárakban.

Kerestök a magyar kereskedelmet, megtalálták a bécsi 17 kros árú bazárjában.

Mit akar még Bécs? Halja meg szavunkat itt a magyar Duna partjánál, az atyáink könyétől megzattartott földön, a szabadságot lehelő magyar égboltozat alatt, halja meg a lovagias nemzet önzetes szavát: mit akarunk mi? Igazságot! Akarunk Magyarországot, melytől nem vonják el a megélhetési feltételeit; jogokat, mik nélkül nincs Magyarország, hanem csak gyarmat és fejsz tehén.

Huszonnyolcz évvel ezelőtt 12 pontba foglalta az ifjúság „mit kíván a magyar nemzet.” Ma két pontból áll a nemzet követelése: akarunk önálló vánterületet, akarunk független magyar nemzeti bankot.

Ki tanuskodik jogunkról és igazságunkról, azt kérdezik Bécsben? Ott az a kis halom a tér közepén.

Polgárok! Nézzetek oda a természet és jelen jelenlétében tett eskü e helyére. Az a halom, a koronázási domb, melyet az ország minden vidékéről beküldött anyaföldből raktak; azon földből, melyet az első magyarok kardja foglalt el, és erzedéven át őseink vére termékenyített meg; ezen föld megevevén őseink alakjától, hogy megövezetelje szellemök a nemzet döntő köréitől, koronától és országgyűléstől, mentsek meg e hont, mint a dynastia biztonságának, a magyar nemzeti létnek ez

egyetlen föld darabját, melyen kívül számukra nincs több hely, „itt élünk s halunk kell.”

Ott ama halom felett látjuk még ma is Szent-István palástjába takarva, viharoktól megdedített koronával fején: a fejedelem alakját, ki ősi szokás szerint négy világtáj felé villogtatta szabályját, megesküdvén, hogy megvédí Magyarországot népet és alkotmányát, bár honnan fenyegeessen az ellenség. Bécs felé villogott az első kardvágás, mintha sejtelle lett volna, hogy a dynastiát és Magyarországot sehonnan sem fenyegeti oly hagyományosan nevelt és kifejlesztett ellenség, mint maga Bécs.

Képviselők! kik a nemzet sorsát intézitek, halljátok ti is szavunkat. Meghatalmazást kaptatok tőlünk hazánk megmentésére, de nem kaptatok sem jogot, sem hatalmat, annak elresztésére. Mondjátok meg felfel, hogy e nép megbízásából jogai visszaszerzésére áltetek össze: mondjátok meg, hogy önálló Magyarországot akartok, melynek megvannak a megelhetési feltételei: önálló vánterület, magyar független nemzeti bank. Ennél többet most nem akarunk. Ennél kevesebb nem kell.

Képviselők! Nézzetek körül e pusztuló országon; vessétek latba a bukásnak kitett állam életét. Tegyétek itt a lelkiismeret helyére kezeteket, ha e kisbíróban akkor sem dobog fel igazságos ügyünkért, a jövő ítélet lettek. Vigyázatok!

Ha ellenben lelkiismeretek érzi a nemzet két jelszavának fontosságát: izenjétek fel Bécsben alkudozó vezérteknek a népfeles és nemzeti hatalom megbízottjának: szakítsa meg az alkut, mely vesztünkre tör, és követelje jogainkat a maguk tisztaságában és igazságos voltában.

Hadd jönnék, a minek jönni kell! Deák Ferencz koporsójából tör felénk a biztató szó: „A mit az erőszak elvesz, azt idővel vissza lehet szerezni, de a mit a nemzet felad, az el van veszte örökre.”

Izenjétek meg neki, a nemzeti jogok legbatalmasabb képviselőjének, Kossuth Lajosnak szavait:

„Nézz körül magasabb államférfiai tekintettel, s fontold meg a következeteket, melyek felé vezetted a hazát, melynek élni kellene, midőn a mi esontjaink már rég elporladtak! a a hazát, melyben nemcsak a jelen röpönö percét, de a változhatatlan multat, s a közelgő jövőt is szeretnünk kell. — Ne viddel azon pontra a nemzetet, melyről többé a jövőnek nem lehet mestere.”

Izenjétek meg ezt neki. És ő hajlani fog szavatokra. Lejő, hogy „sajnálkozza bár”, de mégis velünk együtt s így az egész nemzet, mint egy test és egy lélek menydrögje Bécs felé a parancsot: „Éljen az önálló vánterület, éljen az önálló magyar bank!”

TÁRCSA.

Szinészségem kezdete, folytatása és vége.†)

— Dióhéjba szoritott elbeszélés. —
Írta: Angyal Gyula.

Krisztus urunk születése után 18**-ik esztendőben úttó agyamba ama bolond gondolat, hogy felcsappak — szinészek.

Bizony bizony, furcsa idők voltak ezek! És mindannak dacára, hogy kelleme senek egy cseppet sem mondható, mégis jól esik a tudat, — látásom egy királynak vagy kolosznak — miszerint e magas állások az már meg is untam.

Nem akarok terjedelmesen írkalni, s ez olvasók megnyugtatóra dióhéjba adandom szinészségemben viselt dolgainkat és élményimet.

Este volt.

A hold fényesen világított.
A vendégő állásában „Dalmát” játszották.

En is ott voltam.

De, ah! bár ne lettem volna! Bár ne láttam volna a csabított, ki miatt most az olvasót untatnom kellettik.

De hát ki tehet róla! Ki tehet arról, hogy a mint id a kisasszonyt mint „Hallát” megpillantam, édeskés jávorfa-furulya tónussal megzileltem, felébredtek szívem furcsaságai, és én „Hallába” halotlan szerelmes levék.

Amde mily különös! Én szerelmemben majd megbolondultam, „Elemér” pedig, ki szinész létére sokkal közelebb állhatott a leánykához, s ha inyere van, egy óriási közönség előtt is megölelheti, a nélkül, hogy valaki megszólal érte: — ezt még sem tevé.

De hiszen, lettem volna csak én az az „Elemér”, ha szászor is ugy van írva Jókainál, hogy „Dalmát” szeressem, még sem engedtem volna szegény „Hallá” kisasszonyt a bálvány „Astarót” előtt annyira sopánkodni.

De hát hiába! Még akkor nem voltam teátrista, s így a kisasszonyért nem tettem semmit.

E perczőt kezdve Ida kisasszonyt annyira megszerettem, hogy kész levék érte mindent, még az iskola padjairól reudragárd roppant tudományt is skárba tenni, s felcsapva szinészeknek, egyedül Ida kisasszonnyal járnai le az élet görögyeit.

Igen, de hogyan? Hogy valaki valakit szerethessen, ahoz a többek közt még az is megkívántatik, hogy először ismerjék egymást. . . .

Se baj! — gondolám — mi sem könnyebb az ismerkedésnél, főleg ha az ember — mint én abban az időben — s zellemdus és csinos.

Igaz, hogy ez utóbbit azolta már lemosta a zivatar, amde a szellemdusság! . . . annak — se hire, se hamva.

Mint gondolám tehát, ugys lett, s én „csinos” fiu”-ságonnak miatta csakhamar megismerkedém Idácskával.

Hej, pedig de sokba került ez ismerkedés! De sok ajándékokt kelle össze verbuálnom, mig azon kis szócskát ki birtam zsarolni, hogy: szeretlek.

Pedig lát csak ugy „átalánvív”

szeretett, nem ugy mint én, teljes szivemből, teljes lelkemből és minden erőmből.

Azonban annyira mégis szeretett, hogy az ajándékok hordásával meg ne szűnjek, mit én aztán oly fáradhatlan kitartással folytaték, s annyira kirűtém Jakab zsidó nyakkereskedését, hogy egy ízben, épen jutalomjátéka napján, nem kaphattam egyebet néhány konz légyppárná!

Mindegy, azt is megvettem, s Ida kisasszony hajlandó volt elfogadni.

Oh, Ida kisasszony nem volt válogatos. Ida kisasszony bármint is szivesen fogadott, sőt figyelmeztetett is, hogy ha ugy egyéb valamim is akadna, ne restelém az tudtára adni, s főleg, ha az valami még jó is lenne, át-ből részletetni, miért is aztán „frájbilit”-jével akár a csulissák mögé is bejárhato. E figyelmeztetés után történt, hogy egyszer a hazulról kapott füstös kolbászszal és sóddoral annyira meg találtam vendégelni, hogy sokat evés következtében egy hét múlva se sirhatott a szinpadon.

Ó tehát beteg lett, s én — mint betegségének okozója, — hűségem levék az ápoló. Ezek voltak legboldogabb napjaim, s kértém

*) Megjelent a „Bihar”-ban 1869-70.

Nagyon késő volt. Féltré jár az idő. A fátylakat a sok bádogos-inas oltoztatni kezdte. A szabadelővő ifjúság ekkeseredetten és elfáradtan hazament. A mintegy nyolcvanezerre rugó tömeg a mi oldalbordáinkat is kipróbálta. A fátylak felére égtek. Sietni kellett. Valóságos rohammal vonult a menet a fürdőüzem, vízei- és országútait a múzeum-utca végére, a függetlenségi pártköz. Mindenki libeggett, a ki nem ment aludni. Itt már a tünemény teljesen a radikálisok volt. Lukács Gyula joghallgató gyönyörű érczhangon magasztalta a függetlenségi párt érdemét. „E párt az, mely a legzsenitesebb hazafiit valje vezérnek” — szölt ő — „Kossuth Lajost.” — Dörgő éljenzés követte beszédét. A tömeg már tizedrészen sem volt ott, de a hangot az orsóbíté adott. Muzem-utczatorka roppant vízhangot. Mecsáry Lajos egyik pártelnök szölt. Azt mondta: nemcsak külön bank és külön vámtérület, de teljes elkülönítés kell Magyarországnak. Ezután vékony ezüst hangon, mely mint a selyemszál kötötte össze az éj rémeit Madarász Samu ügyvéd szölt. A kiegyezkedést kárhözhatta, összeháztá a kormányt és az országokat. Erre Simonyi Ernő szölt, a nép bálvány, mire mindenkinél körmére égett a fátyla. Különféle hazafias dallal osztoztak el. Legáltalános volt ez:

Megállj német, majd megbánd,
Hogy a magyart mindig bántod,
Börödből hasitunk át,
Azon huzzuk azt a nóát:
Jaj de hunczut a német.

(A Füg. Polg. n.)

Ministerek a börtönben.

(F. P.) A társadalom rákfenéje, az erkölcsi világ járjányos betegsége, a kárhözatos corruptio undok látványja volt az, midőn egy ország sorsának intetői, ezer meg ezer ember társadalmi életének kormányzói, aljas bűntettek miatt a törvényszék előtt állottak.

Igen, alacsony kapcsátság s pénzszomszj volt indító oka azon tetteknél, melyekért két görög államminiszter a törvényszék elé került s melyekért megérdemelt büntetésüket, a becsületlen börtönfogságot elnyerték.

Valassopolus és Nikolopulos volt a miniszterek azok, kiket a parlament mint vadó, a bíróság elé állítottak. Ok azzal vádolták meg, hogy Patras, Kephalonía és Argolisban görög papok által megvesztegetve, ezeket érsekké nevezték ki.

A két nevezett miniszter legutóbb a Bulgáriá-kormány tagja volt, mely mult évi májusban megbukott s novemberben alkotmányserítés miatt vad alá helyeztetett. Valassopolus vallásügyi, Nikolopulos igazságügyi miniszter volt. Nikolopulos, Bulgáriá veje a törvényszéki tárgyalás alkalmával azzal dicsekedett, hogy nevét és életét egész Görögország ismeri, mert hatszor volt miniszter.

A törvényszéki tárgyalások február 8-ikán kezdődtek Balbis semmitőszéki elnök vezetése mellett. Közvádlóként a kamara öt tagja szerepelt; harmincegy védőügyvéd és száznöt tanu volt a tárgyalásban részt.

Legnagyobb jelentőségű mozzanat, a tárgyalás folyama alatt, a három érsek kihaltatása volt, kik márczius 18-ikára idéztettek meg. Nagy néptömeg várta az érsekek megjelenését. Az érsekek azonban kijelentették, hogy beteges állapotuk miatt nem jelenhetnek meg a törvényszék előtt. A törvényszék azonban szigorúan meghagyta az érsekeknek, hogy megjelenjenek, mi meg is történt.

Valassopolus és Nikolopulos az ellenek emelt vádakot a tárgyalás kezdetén rágalomnak nyilvánították. Ezután Averkiós, patrasi érsek hallgatott ki. Elmondta, hogy egész multja érdemesé tette őt az érseki székre. Midőn a patrasi érsekség megürült, újhivatalban netalán szükségessé vált kiadások fedezésére 10,000 drachmával látta el magát s ezen összegot Anthimos barátjának adta át. Anthimos később arról értesítette őt, hogy vetélytár-

sak merült fel, kiket okvetlenül meg kell előzni. Averkiós barátja hosszas rábeszélés után megengedte, hogy az meglehet ez ügyben mindent, a mit jónak és szükségesnek véli, anélkül, hogy őt compromittálna. Erre Anthimos közlé vele, hogy a reábitzott pénzt a vetélytársak ártalmatlanára tételére felhasználja. És csakugyan nemskóra ki is neveztetett érsekké.

Anthimos bevallá, hogy a reábitzott 10,000 drachmát Valassopolus vallásügyi miniszternek kézbesítette. Bulgáriá miniszterének kinek Averkiós kinevezésére után némi ajándékkal akart kedveskedni, azt nem fogadta el. Kompothekias, Kephalonía érseke az elene emelt vádakot visszautasította, kijelentvén, hogy ő törvénytörést neveztetett ki, meg nem vesztegetett senkit, s csak azért vett fel pénzt, hogy új hivatalában az előleges kiadásokat rögtön fedezhesse.

Némi világosságot derített ez ügyre Petris, volt iskolai igazgató vallomása, ki elbeszélte, hogy Kompothekias főpapat 1874-ben barátai bemutatták neki, s a főpap rögtön az ő közbenjárását kérte az érseki szék elnyerésére iránt. Petris ajánlotta is a főpapat Valassopolus miniszternek. Nemskóra Kompothekias azt üzentette neki, hogy Valassopolus 10,000 drachmát kívánt tőle kinevezéséért. Petris erre Kompothekias kérelmére elment ezzel a miniszterhez, mert Kompothekias attól félt, hogy ha tanu nélkül fizeti ki a miniszternek a kívánt összeget, azt nem fogja visszakapni azon esetre, ha nem nevezetnek ki. Petris jelenlétében azután a 10,000 drachma ki is fizetett a miniszternek.

Egy hónappal később Valassopolus azt üzentette Kompothekiasnak, hogy vetélytársai többet akarnak neki ajándékolni adni s így ő azt fogja ér-ekké kinevezni, ki neki legutóbb ad. Kompothekias még 5000 drachmát adott át a miniszternek. Mindenek dacára Valassopolus két hónapig huzta-vonta az ügyet, míg végre megmutatta neki a király által kiadott kinevezési okmányt, kijelentvén azonban egyuttal, hogy addig nem teszi azt közé, míg ismét 10,000 drachmát nem kap. Sem Kompothekias, sem Petris nem rendelkeztek ezen összeggel. Ennek következtében Kephalonía sürgönyöztek pénzért, a honnan Kompothekias barátai rögtön küldötték 3000 drachmát: a még hiányzó összeget Athenában kölcsön vették. A miniszter igen szívélyesen fogadta Petrist és Kompothekias, kik neki ez összeget átadták s két nap múlva Kompothekias érsek lett.

E borzasztó vádakra Valassopolus azt felelé, hogy őt megakarijki semmitenitni s megtámadá Nikolopulos, kiról azt állította, hogy így akarja magát tisztára mosni.

Nikolopulos csakugyan nem kevésbé tartja a közvélemény bűnösnek, mint társát. Ez ember, ki hatszor volt miniszter, főleg azzal vádoltatik, hogy az argoliszi érseki székért 10,000 frankot fogadván el, legelőbb nyújtott alkalmat a vesztegetésekre.

A tárgyalás folyamában a két miniszter bűnössége kétségtelemül bizonyítottatik, — minnek következtében Nikolopulos tíz havi és Valassopolus egy évi fogságra ítélteték, utóbbi azonban 52,000 drachma bírságot fizet, az három évre becsületvesztetnek nyilvánították. A három érsek a vesztegetési összeg kétszeresét fizeti a szegényalaprak; az elítéltek megterítik a perköltségeket.

Az elítéltek most már a börtön sötét falai közt elműködnek a földi élet sajátságos változatossága felett.

Irodalom.

* A „Vasárnapi Újság” április 30-diki száma következő tartalommal jelent meg: Perger János kassai püspök (arczképpel). — A városigetben. * Kötemény Vajja Jánosról. — A családlatos történet. * Elbeszélés Bakasy Sándoról. — Vázlatok Philadelphiából. I. (képekkel). — D. Vaskovits János budai vizgyógyintéze (képpel). — Koozsvár és az április 22-iki nagy tüvés (képpel). — Stroff Mihály utazása. * Verne legújabb regénye (képpel). — A vajdas napjai. Fővárosi tárcza Borostyáni Ándoról. — A párisi szekeréről. — Kvassay Jenő. — A hétről. — Irodalom és művészet stb. reides rovatok. Ugyancsak a

ket fején hordott, mik engem elbolondítának, s miket én fogonattal óhajtak — tehát, hogy ezek a gyönyörű hajhullások tulajdonképen semmi voltak és kiei voltak, azok nekem semmi közöm.

Eltekintve azonban mindezekről, elég az hozzá, hogy őrüti után Ida kisasszony s Ida kisasszony után a szénszetet megszeretni éppen nem tartózkodtam.

És e hajlam reám nézve korántsem volt megvetendő: annyiál is inkább, mivel igitis hivatal nélkül kezdtem lenni, s éj-nem ott álltam, hol valami magas állambívatálnok, ki ha nem akarja bevárni elcsapattatását, onként kell megszöknie.

Igaz ugyan, hogy én ekkor sem állambívatálnok, sem miniszter nem voltam; — én ekkor csak egy szegény diák ember voltam, de kinek a feje felett éppen ugy libegett a kiesapattás, mint bárkinek a nagyok közl.

Ily kényes helyzetemben egy este az oldalfalak mögött ácsorogtam; vállaimon hordozta egy — a kocsmáros ágyáról levett rongyos ágyterítővel rögtönzött turbán, — s vártam a jelre, mikor kell már többet magammal megindulva szerepelni.

Frankiársultat kiadó hivatalában (Budapest, egyetemter, 4 ik sz.) megrendelhető: a „Képes Néplap” legelőbb hetilap a magyar nép számar, multatott és tanulságos tartalommal, s a hazai és külföldi politikai tárgyaló reides rovatl. Előfizetési ára félve csak 1 fr.

— A magyar hírlapok és folyóiratok statisztikája. A földművelés-, ipar- és kereskedelmi miniszterium a magyar hírlapok és folyóiratok állásáról a magyar korona területén 1875. évi: ben a következő érdekes kimutatást közli: Megjelölés szerint 325 hírlap és folyóirat, és pedig: a) politikai tartalommal: magyar nyelven 37, magyar-tót nyelven 1, magyar-orosz nyelven 1, horvát nyelven 3, német nyelven 42, tót nyelven 6, szerb nyelven 4, román nyelven 6, olasz nyelven 1, összesen 151; b) szépirodalmi lap: magyar nyelven 10, horvát nyelven 2, német nyelven 1, összesen 13; c) szaklap: magyar nyelven 92, horvát nyelven 11, német nyelven 20, tót nyelven 6, szerb nyelven 2, román nyelven 4, olasz nyelven 1, héber nyelven 3, összesen 139; d) élelzap: magyar nyelven 5, horvát nyelven 1, német nyelven 5, tót nyelven 1, szerb nyelven 1, román nyelven 1, összesen 14. Ezen hírlapokból és folyóiratokból a fentebbi években postán szétküldött összeg: a) politikai lap: magyar nyelven 6 millió 967,960, magyar-tót nyelven 6,844, magyar-orosz nyelven 22,772, horvát nyelven 534,851, 534,851, német nyelven 5,460,146, tót nyelven 224,989, szerb nyelven 311,892, román nyelven 264,392, olasz nyelven 28,310, összesen 12,822,136; — b) szépirodalmi lap: magyar nyelven 1,179,236, horvát nyelven 44,026, német nyelven 48,153, szerb nyelven 87,370, román nyelven 41,600, összesen 1,400,385; c) szaklap: magyar nyelven 2,643,045, horvát nyelven 47,177, német nyelven 339,660, tót nyelven 66,362, szerb nyelven 4,147, román nyelven 11,822, olasz nyelven 640, héber nyelven 238,690, összesen 3,346,193; d) élelzap: magyar nyelven 297,574, horvát nyelven 6,142, német nyelven 78,952, tót nyelven 5,011, szerb nyelven 340, román nyelven 7,800, összesen 395,819 darab.

A „Magyarország s Nagyvilág” 18-ik száma a következő felelte érdekes tartalommal jelent meg: Marosvá-árhely veszedelme. — Egy kép. Taylor költ. (Hegedüs István). — Isten háta meg-t. Beszély a palócz nép-életből. (Tölvöly Titus). Folyt. — A jégeső képződése. — Kirándulás; Vasárnap falun. (Porzó). — Színházak. (Nemo). — Euid. Király-íjvil Tenkelyóv. (Csukási József). — Különfélek. Szakkéfaladvány. — Szőrejtvény. — Szerk. úzen. Rajzok: Marosvár-árhely látképe, a vásár, a vár, a Széchenyi-ter és a leégett városrés. — Abdu-Aszf szultán. — A fuvalás. Ára negyed évre 2 frt 50 k, fél évre 5 frt.

CSARNOK.

(Elválás Debrezentől. — Post. Visegrád. Pozsony. Marchoy (hazánk véghára). — Linz Salzboung. München. (Folytatás.)

Kocsira ülve, a városba mentem barátom lakásához Barátom nem levén odahaza, nem beszélhettem mindjárt vele, de annál többet házigazdájával, ki szívességből — lehet mondani — tenyeren hordott, s gondolatomat is kívánta teljesíteni. Nem sokára haza jött barátom s élveztek a viszontlátás örömeit.

Mánap 17-ikén első teendőm volt utunkat Münchenben megkezdni. München a bádeni herczegség fővárosa, az Izar folyónak; természetlen síkságon fekszik. Lakásunktól a „Gabelsbergstrassé” menve látjuk a wittelsbachi kastélyt. A király nagyanyja örölen itt tartózkodott, mostanában halt el. — Épületi és gyűjteményei a városnak. A királyi palota. Felülről vasarczattal van bevonva, a mely alatt szobák, kertecskék, tavak vannak. Udvarában van a palotának a eszgakamra. (Müchelnkammer), melynek egész belseje kisebb nagyobb eszgakból van kirakva. A eszgakamara előtt lévő kapuban van egy nagy kő, melyet — mint mondják — Bajorország egyik királya a falban szeggel megjelölt (helyly) vonalig dobott fel.

A palota előtt van a Max József-ter

Ekkor nem voltam színész, csak statista. A szintársulat „Dobó Katiczát” nyagatta. Nem emlékszem már a jelenetre, de arra igen, hogy a szinpadon se nekem ki néma személy voltam, se Ida kisasszonynak, ki a „népség”-et játszotta, semmi dolgunk se volt.

Mit tehetünk volna hát egyebet, mint leültünk két egymás mellett levő székre, melyek egyike a guarderop-ot, má-ika pedig a bibliothekát képezte, s kezdtük egymás szép ségét dicséretni.

Midőn ezzel is készen voltunk, s midőn már nem volt csillag az égbolton, melyhez kellőleg hasonlított egymást, így szóla hozzám a kisasszony:

— Nincs kedvednek egy czeruzája, — Köt-lés ur?

— De bizony van, instálom a kisasszonyt, felelék hirtelen, s a következő pillanatban egy háromszegletű ácsplajbászt rántottam elő.

— ezen emelkedik fel „Max” lovagszobrá, s az udvari színház. Az épület 8 corinthusi oszlopon nyugszik, mely oszlopok Apollót s a Muzsákat ábrázolják.

A Feldherrnhalle. Itt szobor van benne, az egyik Tilleyé, a másik Wredeé. A leuchtenbergi palota. Luitpold herczeg lakja kedves Güzellával. A Diadalkapu (Siegesthor). Rajta látható Bavária (Bajorország védőistenője) 4 oroszlántól vonatot kocsin.

Glyptoteca, vagy a képzőművészetek gyűjteménye. Nagyszőrű épület, Illeucetól alapítva 1816—30, aztán görög stílyban építve. Homlokzata csúcsán van egy lant, Minervának szentelt bagolyyal.

Belpéje az első terembe — innen 12 terembe mehetünk, ahol az isteni művészet renek példányai némán, de mégis beszélni, sircszenben nyugszanak.

Az aj R n a k o t h e k. Az újabb német festészeti művészt hártáza. Ahlakai nem levén, felülről tetéjük javítlóssággot. Az előterembe látjuk Baváriát kecsében álló, s 4 oroszlántól huzatva. A következő teremben különösen két kép vonja magára figyelmünket. — Az első Schorn „V i z ö z ö n - j e, e kép fájdalom a művész halála miatt bevezetetlen maradt.

A vízőntől üzetve kétségbeesett csoportokat látunk, hasztalan menekednek keresve. A fur kezelt az ég felé fenyegetőleg nyujta körülvéte rabszolgáktól s néhány katonáktól, kik ellentállni igyekeznek a feltolakadni akaró népek. Középen anyák, lányok, kik kezeiket vággják s a távozó bárka után kiáltoznak. A középen a bűn s ferelem szolgái s szolgálo-nói, kik néma kétségbeeséssel várják a borzasztó halált; balra egy fosvány, ki még most is sováro szemével tallamzányt szemléli, s azt elvezni nem engedi; mellette egy férj, ki hozzáragaszkodó nejétől, gyermekeitől futni akar, itt egy nő taszítja el vak férjét maztál. Az előreszen a főpapat ödösös övöket, bálványaitak kezökben tartva, rettegik a halált. A képen életnagyságnál nagyobb alakok jönnek elő.

E képnél még meglepőbb — meghatott „Haulbachtól” Jeruzsálem elpusztulása s Felhökön ülve megjelenik négy proféta: Isaiás, Jeremiás, Ezechiél, Dániél, köztökben tartják a könyvet, hol isten kijelenti, hogy lesz még oly idő, midőn Jeruzsáleben kö kövön nem marad. A proféták előtt 7 angyal lebeg egy fátylakkal. Távobab megjelenik „Titus” római császár seregei élén. A nép megrohanja a szent oltárt, honnan hadi kúrteiket hangoztatják.

Anyák meglőtt gyermekeiket kezdik enni, karjaikat marni; mellettök gyöngye szüzek ragadtatnak el szakmájuk, mások félelmesen bujnak össze. Balra van az ego templom, a bolygósidő három szárnyas dámoniót kigyó-ostorokól üzetve. Jobbra vannak az angyalok, keresztények. Az angyalok haragjaitól talvája — férfiak, nők, gyermekek rohannak a szent oltártól alá.

Ivek ellenében azonban, ha csak a nevezetesebb képeket is le akarám írni, a mit itt a festészet tárházában láthatni; ez is elég arra, hogy elmondhassuk, hogy München nem hiában vivta le magának a második „Athén” nevet, s nem hiában nevezhető a művészetek világvárosának.

(Folyt. köv.)

A divat szélsőségei.

— II-ik közlemény. —

A XI. századtól kezdve a reformációig az ego z világ egy nagy bolondok házához volt hasonló, a legzistesesebb polgár ügy járt, mint egy b-házdó. Ez állítást bizonyítják a régi festmények is.

A divatnak legvadabb törzsszűlenéje a garázdaóok katonság által felhozott bugyogó, vagy lötyögő mez. Az újjas és bugyogó mecsés bőségre 60, 80, sőt 130 ról kelme is tehasználtatik. Mennyibe került aztán egy ilyen nadrág selyemből?

Ezen időben a női viselet sem állt attól tátrább, s a papok hiába tartottak ez ellen dörgő predikációkat, mind nem használt. „L o n o p s bugyogó ördög”-nek ne-

— Köszönöm, szóla ő ismét, s körültekint, hátha a statisták valamelyike egy esnosabb alkalattal bírótt nyujtana; de minthogy az egész török táborban én voltam az egyetlen egy, kinek plajbása volt, nekem jutott a szerencse az imádonnak szolgálhatni.

Oh! milyen csunyaan illet szép kacsóba az ácsplajbászt!

De azért mégis elfogadta, miközben én jól láttam, hogy — mosolygott.

(A gonosz világ azt mondta, hogy a czeruzával a kint ácsorogó mosonóknak irt volna egy kis czedulát, — hogy nagyon rossz teszi, ha bevárja a játék végét, mert ő ma u n c s o t t.)

Tehát, ő mosolygott.

— Ne tessék mosolyogni — mondám neki, azért hogy olyan plajbászm van, nem vagyok én észlegény!

(Folyt. köv.)

az ur istent, hogy kedvemért legalább egy fél-évig ne segítené a betegét lábra állni. De ő nem hallgatott meg, s Ida kisasszony egy hét múlva felgyógyult.

E hét ream nézve tökéletes boldogság volt. E hét alatt annyira megismerkedék, hogy puszkait is cserélgettünk, sőt volt olyan idő, midőn meg is ölelhettem.

Hanem csodák csodája, Ida kisasszony éppen oly kívánalmaim felett makacsodott, melyek reá nézve egy cseppet sem lehettek vesélyesek, mig nekem a boldogságot legalább is tíz száztalival emelik valo. Például egyszer arra kértem, engedné meg, hogy az egyik általam ajándékozott légy-papírral legalább csak egyszer fonhatnám be gyönyörű fürteit; ... és a csunya, kereken megtagadta.

Hanem hát oka-foka van mindennek, s én, mint a firkészesben akkoriban kitűnő, az Achilles-sarkot csakhamar felfedezhetem, mit a titok megrözeve végett csak parenthesés között mondhatok el: (nem lévén ugyanis a kisasszonynak hatványkilenc százi újni hosszúságnál tovább nyúló hajzata.)

Hogy tehát a gyönyörű hajhullások, mi-

vegyék e bővítélet, mely okvetlen isten haragját vonandja az ember fejére. Később aztán, miután az istennel való fenyegetés mit sem használát, fellépett a Lompos bugyogó ördög ellen a hatóság. Dániában ha valaki ilyen túlságoból bugyogóban jár, a hatóság emberei minden kivétel nélkül levágták róla, és sokszor az illető nadrág nélkül maza. II. Joáchim fejedelem több oly divathót a bolondok házába záratott. Jól hogy ez a II. Joáchim eszázár most már nem él!

A XVII. század elején e divat megváltozott. Persze, egyik szélsőség követte a másikat. Ekkor meg a szűk spanyol divat állott be. Hogy azonban ez jól álljon, az izmok közt, korpa, vagy szénával voltak kidomborítva. Sokan hast tömtek maguknak, melyet aztán l u d h a s n a k neveztek.

Természetelesen a divat mindkét nemnél lévélkapott; sőt a nőknél oly erősen, hogy a 30-as évek-félé a nők hátul testüket annyira kitömtek, hogy a kidomborodáson egy kis inas bátran elülhetett.

Epen ilyen bolond divat lett aztán a leppentyús viselet, azonban ennek a XV. század közepé táján vége lett.

Az udvarias és lovasias társadalom a színek nyelvét a szerelmere vonatkozólag is igen finomul kifejlesztette. Egy igaz lovasias szerelmesnek e szerint alkalma volt szenvedélynek minden fokozatait öltözéke által kifejezhetni. Ez a tarka játék legfőbb virágzásának ideje a XIII. században volt; ehez csatlakozott még a szokás is, — hogy az illetők családi cimereiket a ruhára hímveze hirték. Ma e divatot a lovak és a kocsik viselik. Jött aztán az ugnevezett o s z t o t t i v i - selet.

Ez abból állt, hogy a ruha vagy szélében, vagy hosszában kétféle színe volt választva, de nemcsak a szín, hanem a szabás szerint is a baloldalt a jobbtól, avagy az alsó test a felsőtől.

A középkor ez esztelenségei mindkét nemnek tulajdonai voltak, kivéve a két színe osztott viseletet. Ez a férfiak kizárólagos sajátja maradt.

A viseletek esztelensége helyenként annyira ment, miszerint a divat-uracok már meztelen vállal kezdtek járni, mit aztán az oregok is a megbortáncosítás utánzók.

Majd ismét e kivágot ruha átment az ellenkező szélsőségre s a rokknak galérija egészen a fulig emelkedett s még azon felül nyult ki a faliigazkerék nagysága ékes fodor, melyen a fő, mintegy tányéron nyugodott.

A csipke-lorok később az óriási parókák- nak esett áldozatul.

A csipkegyártás a XVI. században kezdett virulni; a csipkék könyvsége és finomsága, ama titokteljes kecs, melyet az által költöznének, hogy eltakarnak és mégis látni engednek, nagyon elterjedt gyors elterjedését és kedveltségét, és pedig nemcsak a nőknél, de a férfiaknál is.

A kalapot csipke szegélyezé. Csipke lebege körül a nyakat, mellet, kezét. Csipke takarta a csizmát és a kard markolatát. Egy- szóval mindenütt csipke.

A női viseletek gyakran változtak. főleg hosszúságukat és bőségüket illetőleg. Az uszaly hol mesés ho-su volt, hol rövid és szűk. Egy időben meg annyira igyekeztek a testet betakar- ni, miszerint az arcuk sem maradt mez- nélküli.

Az álea általános viselet volt. Ez ugyan most is meg van. Ez időben egy díszes hát- alkalmával némely hölgy oly vékony átlátszó szövetbe öltözött, hogy keeseinek minden izma látható volt, a helyett, hogy láthatatlanná tette volna; — mások ismét tetőtől talpig nehéz sűrű kelmébe burkolták magukat, s ya-as páncezlába szorították keblüket. Legtá- sabb tőr nyílt azonban a divat számára az ember fején és haján.

Lássuk hát.

(Folyt. köv.)

Vidéki hírek.

— **Mult** hó 25-án Kassán villámás között megered a jégész, s mintegy 10 percig hull- tott, — **Fóhivás.** A kecskeméti fiók protes- tans-egylet kedves költségeinek ismervén, a f. hó 14-ikén Keckeméten tartandó országos protestans-egyleti gyűlésre érkező vendégek elszállásolásáról gondoskodni: van szerencse- az országos protestans egyletnek ide szándé- kozó igen tisztelt tagjait felkérni, sziveskedje- nek nálam az érkezés idejét is tudni ad be- cses levelek útján minél előbb jelentkezni. — **Kelt** Keckeméten, 1876. ápril hóban. I. e s- t-ár Péter, a kecskeméti fiók protestans-eg- yet elnöke.

— **Védőlejt.** Több polgár Nagyváradon oly védeylet alapításán fáradozik, melynek fel- adata leendő a beföldi ipart emelni s az ál- talt saját maguk kereskedését és jólétét elő- mozdítani. Ez ügyben a mult szombaton dél- után a „Sas”-ban egynehányan gyűlést is tar- tottak s abban állapodtak meg, hogy e célra több kiváló polgárt igyekeznek megnyerni. — **Legközelebb** falragaszokban értesítve leend a közönség az alakított védőlejt czéljáról s közgyűlés tartásáról.

— **Egy név miatt.** Gyuláról írják a „Füg- getlen Polgár”-nak a következő esetet, mely egy közeli helységben történt. Fővenyi földesur hazánál nagy sürgős-forgás volt, minden per- ceben várták a trónörökös vagy legalább egy hercegasszony világra jöttét. Maga Fővenyi

ur is a lagizgatótobbán járt-kelt, várva a jö- vendőt. Végre jelentették: egy fiú! Képzelt- benti az apa örömét. Rögön neki szobájába rohant. A nő egészséges volt, a gyermek is. Még az este kellett határozni, mi lesz az első szülött neve? „Egy-e edesem, Tórnokom fog- juk keresztelni?” — szölt a nő. „Nem szíven, nevezik Jakabnak, hisz az én nevem is Ja- kab, hát nem szép név?” — „Szép, szép de látod, én úgy szeretem a Tórnok nevet!” — „Tehát mégis igazuk volt azoknak, kik ója- intettek, hogy figyelemmel kísérjük egy bizo- nyos Tórnok urat, most már mindem tudok.” — Fővenyi ur fölkel és a legmögörvábban távozott. A házaspár az estétől nem beszélt egymással. A mult héten nagy tűz ütött ki a helységben, a Fővenyi háza is lángra kapott. A veszély nagy volt, segítségéről szó sem le- hetett, miután nagy tűz uralkodott. Mindenki az udvaron és az utcán volt, csak Fővenyiné és kis gyermeke nem volt sehol. Keresték, de nem volt található, végre F. maga bement az égő házá s nejét eskaguyan ott találta gyer- mekét. Hitta ki, mert a ház be is dőlt, de a nő nem akart menni. „De hát mit akarsz tulajdonképen?” — kérde F. „Tórnod” mon- dta a nő. „Nem, azért is nem, Jakab és szász- ur is Jakab.” Azzal kifelé ment. Nem is szólt senkinek arról, neje hol van. Másnap ott ta- lálta az anyát gyermekével a lángok által elhamvasztva.

UDONSÁGOK.

— **Tisztelettel tudatjuk a helybeli és vidéki előfizető és hirdető közönséggel, hogy ugy az előfizetések, mint a hirdetések felvétele is kiadóhivatalunkon kívül — helyben, még a nagy cukraszda épületében levő ifj. Czukor Márton fűszer- és vegyes kereskedésben is eszközölhetők. — Tisztelettel**

a kiadóhivatal.

(—) **Uj-Fehértón** az ifjuság a husvéti ünnepek másodnapján, zene s szavaiati estely- lyű összekötött fánclmanságot rendezett, mely a szabóesmegei árvákarsokultak javára 142 forint jövedelmezett s ez öszveg a megye alispánjához be is küldetett. Így olvastuk ezt az „Egyetértés” April 25-iki számában. Az a derek odok, hogy a fővárosi lapokból kell az eseményt megtudni, holott az illetők lapukban már az Apr 23-iki számban közölték a hírt! A Közönyben is csak az Apr 27-iki számban jelent meg. Talán Ujfehértó Debre- czen vármegyéhez akar csatlakozni s ezért negligálja el enyire a megyei lapokat?

(—) **Egy fővárosi újdonság** írja Apr 30. nagy fontos képekkel; — az időjárás oly nyárias, hogy több helyen a fákban már gyümölcsök letnének! — Dejszen drága kollega! hol már most nem lehet gyümölcsöt látni a fákban, nem is fog látni ebben az esztendőben!

(—) **Még a szolgabíró is** Izsepi Béla homonnai szolgabíró — mint a lapokból olvas- suk — e napokban főbe lölte magát. Közöljük e hírt azok érdekében, kik vele megynének netalán vérségi vagy baráti viszonyban állottak.

(—) **Drága mulatság.** A szent Margit-itt ünneplés megnyitása 8—10 ezer forintjához került a nemzetnek. — Cs a k? Hány adójához kell azok, mégpedig a mérgezőből, hogy ennyi pénz bekebelezhesen az állam üres pénztá- rába?

(—) **Az Aradon** Apr 10. rendezett do- hánykiallítás alkalmával a bíráló bizottság megyénk fiaik között Gróf Desewyi Gyulát, a ki- ránytelki pusztán termelt dohányért, állami aránytérrel mintette ki, — Bleyer Leopold- dot pedig, Irámbányan termelt dohányért, ötven forinttal jutalmazta meg. — Ezekből a dohá- nyokból magunk is szeretnénk egynehány pi- pára való!

(—) **Becsület gazember** A kéki fer- lélkesnek — ki April 18. delutáni 3 órakor utazott el hazulról s csak 26-án tért vissza, ismeretlen tolvaj látogatta meg bezárt szobá- ját. A tisz:ára kisépsett szoba padlózatán ma- radt, kif le irányult lépésű, széles rövid lábat elaruló sáros nyomok azt engedik sejtetni, hogy mindjárt a lelkes elutazása után, a me- szelies végett nyitva hagyott könyhán és két szobában keresztül hatolt be a pitvarba a tolvaj, s nyitotta ki a bekulcsolt lelkesi szobát, — miután Apr. 18. Kéken megletetés eső vót s azóta az utcáról a szobába betörő sáros lábnyomokat nem hagyhatott maga után. — A gaz tettes némi becsületért érdemel annyiban, hogy a lelkes iródszatának fiókját kikutatva, az abban lévő irományokat összevissza ku- szalva, semmit el nem orzolt, az irományokat összekötő szalagon kívül. — A vagyonbiztonság mely szép példája ez, fogalmat szereshetni be- lőle! (Sajnos, hogy már Kék községről is ilyes- mit kell hallanunk! S z e r k !

(—) **A Sz. és H. Közlöny** f. évi 18-ik szá- mában, e rovlatban: „A közönség köréből egy vidéki előfizető, cikéket a szörol-szóra ezen kezdte: „Szabóesmege egyik éhenkórás lap- jában a „Szabóesmege” legutóbbi számában stb. stb. A mennyiben e sorokból azt lehet ki- verni, mintha a megyének több éhenkórás- lapja is volna: ezennel felhívjuk a „Közöny” szerkesztőségét, hogy a közölségekkel köllö- matizálásával kerülje jövőben az ily kétér-

telmi kifejezéseket s egyszerűsámd legköze- lebbi számban jelezze, hogy az az éhenkór- zás cím csakis a „Szabóesmege”-ra vonat- kozik. —

(—) **Hogy szoktatták az uj embert?** Don Francisco barátunk új állomásra költözvén, hogy az ottani poros levegő ártalmára ne le- gyen, hódolagabb vidéken termelt két hordó fi- nom szinbort is vitt magával, s a mint illik, pinczéjében elhelyezte. Vendége érkezvén, siet a kancsóval a föld alá! — mint Debrecezen szokta Pál bátyó magát kifejezni, fordítja a csapot s ecce! — a csap nem adja a bort! Bizonyosan valami szőlőesem dugult a csapba, gondolja magában, szalad fel hajlért, drórt, piszkálja a csap nyílását, de a csap csak nem akarja az igazságot. Újból felballag löp- ért, ledugja a hordóba, mindig mélyebben me- lyében, utóljára pedig egészen, hába! I nincs a hordóban egyéb levegővel. Bizonyosan el- vitte azt valami jámbor és istenféle atyafi. De hát miképen, holott a pince zárva vót és be- zárva tartatott? Mint a fáma mondja, — az ajtófelte levettek s rebus bene pestis ismét visszahelyezték a szoktató magyarok, a nélkül, hogy a gazda sejtett volna is valamit!

(—) **Nálunk is el kelno** az a határozat, melyet a fővárosi közgyűlés hozott a husnehé- zekre vonatkozólag, jelesül, hogy nehezebb- csak élvezhető egészséges husdarabok és a le- veshen használható csontreszek adhatók, de nem élvezhetlen husok és üres csontok. E szabályt áthágók 1—100 forintig terjedő bünt- téssel sújtanak. — Megye! ubi es?

(—) **Egyik tiszteletbeli** levelezők terje- delmesen s egész komolysággal tudatja ve- lünk, hogy lapunk mult évi folyamában köze- tett vízbefutása a k-i fiatal papnak akkét történt, hogy midőn a nevezett egyén a Tiszá- ban uszott, s két kezétjét összetette, egy na- gy rák összecsapintette hatalmas ollóval a két kezét, s magával lehozta a folyam fenekére. — Persze valami lurkók ámitották el! Aztán most meg minket akarja luddá tenni. Nem oda Buda! Azt csak elhisszik Há- ri Jánosnak, hogy a tengeri rák „felvett olló- jával egy lovas zakókat, de a tiszai nagy rá- kot nem.

(—) **Május 1-jén** a vasuti mozdonyok szokás szerint fellonbozva és koszoruzva robogtak pá- lyájukon végig. — Többet érne annál egy 24 órás csendes meleg eső, gondolja Lókos bá- rútnk, ki öt szál káposzta-palántot álteltett anyai helyre, a mennyire egy is elég volna, s most palántjai a sürgés miatt nem bírnak meggyökerezni, — hanem hát ő a szárazságot okolja!

(—) **A furdási idény** már megkezdett, mégpedig nemcsak a Sóstón, hanem a falu- gekben levő vízyelveto görökben is, az isko- lák és iskolakerülő gyermekek részéről, da- ckozva hogy tulhajtott tisztasági hajlamukról a szülők által minden kiemelt nélkül megkás- táltnak.

(—) **Iparosaink figyelme.** A kereske- delmi miniszterium zemplémege, el Tokaj köz- ségét megengede, hogy az ott március 27- ken az árvízveszély miatt meg nem tarthatott országos vásár pótlólag május 15-ken tartas- sék meg.

(—) **Exekutiók elrendelése.** Az árvíz mi- att több megyében beszüntetett adóbehajtások újból való általános megindítását a pénzügy- miniszter már elrendelte, hivatalos indoklás szin- tén azért, — mert a helyzet az árvíz által érintve vagy veszélyeztetve volt községekben lényegesen javult. — Miután az árvíz elvonott és az a'amosott házak már nagyobbreszt ös- zedtek, mely tekintetben ennélfogva veszély nem forog fenn, a helyzet ha nem is „lényegesen”, de ennyiben talán „javu t”. Azt hinné az ember, hogy a pénzügyminiszter ily ropant hordereji rendeletet adva ki, legalább arról gondoskodik, hogy szégyenszemre s a legkompromitáltabb módon ne állítsa péncérré egész hivatalát s intőző személyzetet, hanem körül tekintet a sújtott vidékeken s tudomásul szerez magának arról, ha vajjon a helyzet javulásáról komolyan beszélni lehet-e? — A földmívelési miniszter. — Ugy látszik a pénzügyorség tudtán kívül gondoskodott is arról, hogy az árvíz által okozott kiárokrol pontos értesítéseket kaphasson, s a gondoskodás folytán már eddig is sokkal nagyobb mérvű nyomorúságról érkeztek jelentések kü- lölösen a szántóföldeken szenvedett kiárokrol, mint a minőt gondolni is lehetett volna. És ezzel egyidőjűleg rendeli a pénzügyminiszter, hogy az adók behajtását a „helyzet lényeges javulása folytán” újból kezdjék meg! Ebből mást alig lehet gondolni, mint hogy az adóbe- hajtasók csak azért fűggesztettek fel, mert a legnagyobb vész napjaiban azok folytatása le- hetetlene volt téve az oly helységekben, ho- la házak víz alatt állottak. Áldott emberiség, hogy csolnokon csak kivételképen járta az ez qualás! Most, hogy a víz lepart, hogy a sújtott vidékek nem éltvesztélyben tán, — de pénz és segélyforrás nélkül állanak, am a ká- rok még épen nem állított helyre, kezdődök újra a házaj!

(—) **Komárom Pál** árvászeki ülnök apr. 19-én, alig 5 napi nagy rohammal jött agy- szélhűzés következtében elhunyt N.-Kállóban. Temetése a ref. hitfelekezeti szertartás szerint egy egyszerű inával történt a házán. Megje- lent a város értelemesége felekezeti különbég nélkül. A megyei közigazgatási tisztviselői kar- cünkön Bónis Barnabás alispánnal; az árvászeki tisztviselők, elől az elnök Fintor József ural- la sirmál Mikola László ügyvéd s jeles köl- teményeiről a lapok olvasói előtt is ismert jó barát vett búcsút: a barát, hazafi s jeles tisztviselő!

(§) **Szerencsésesség.** Folyó hó 1-én hely- ben az uj szőlőben; véletlen szerencsétlenség történt ugyanis a szőlő kerülő egy a szom- zódságban lakó asszonynak a szőlőbe járó tyukját meglőtte, erre az asszony haragra lob- bant s egy piszkavírt vett fel s neki ment a csősznek, hogy megveri, ez a puskatászt tar- totta elibe, az asszony pedig ugy taláta a puska kakasát meglöti, hogy az elszűt, a szer- encsétlen csősz azonnal szörnyen halt, s elis- tetették, — az asszony pedig átadtott a rendőrségnek. — No már erre igazán elmond- hatjuk, hogy a piszkafa is elshűt!

(—) **Egy ritka példa** a házastársi életre nézve. N.-Kállóban f. hó 26-án temettetett el id. Vass József, a ref. gyülekezet legidősb tagja 86 éves korában. Ez még nem épen oly sok esztendő, mennyit sokan nem élnek meg e mai világban is! De már az ritkaság, hogy valaki 60—60 évet éljen ugyanazon egy feleség- gével id. Vass József pedig élt 67, mond hatvanhét évet. Maradt három édes gyermeke. Számos unokája, s jó számmal dédunokája is!

(—) **Öngyilkosság.** N.-Kállóban, mint egyik levelezők értesít, apr. 27-én, az országos vá- sár napján, egy ottani földműves ember egész délelőt megkint járt nevével a vásárran, egyet- mást vásárolgatta a házhöz. Delután, mi- gyet — mitsem gyanitva, kutra járt a szomszéd- ba vizért, felakasztá magát Levágta ugyan a szegény asszony kiabálására öszgyűlt szom- szédok; de már ekkor késő volt. Megvölt halva. A tett oka ismeretlen.

(—) **Városunk szinpártoló** közönsége mondhatjuk, hogy a mult heten élvezett, mi- után a színház többnyire telve volt, a tapok s kihívások, nem is hiányzottak s reméljük, hogy az igazgató ur ezután még jobban oda fog latni, hogy a szinpártoló közönség elismerését megnyerje, miután társulata is nagyban erő- södött s a mint halljuk, még Széles, a debre- ceni szinpártulat egy tevékeny tagját is szán- dékozik az igazgató ur szerződteni.

Nyirfalombok.

XV.

(Még egy golyarege. Heves philippika a kor romlott- sa ellen. Kulcs a prédikációhoz. Effendi, bég és egy harmadik személy. A csépelegráf. Völcsozás kapaci- tálosok. Mit mindent tud egy török urholgy? A casu- szok is szerepelnek. A közölsémeny.)

No amice Gólya! most már pihenj, és költöd el jó étvárgyal az izletes béka-csöletet- tet, melyet azóta donna Ciciona elkészített és földalát számodra. — Micsoda? — még tovább is akarsz beszélni? Jó, — ha te nem unod meg a beszédet, én sem unom meg a hallgatást. Tehát halljuk a szép szót!

... Mióta azokkal az átkozott frankok- kal közelebbi viszonyba léptünk, elefedők a proféta anyr szavai, s az Alkórán böcs mon- datái kigunyólvák. A muzezin rekedt kiabálja magát a minareteken és a moscheba mégis alig vetődik be egy két igazhíti muzulmán. E kor bálvanya, eszmény, ételeme a pénz; ha pénz van, vehetsz hivatalt, ész, igazságot, bájos odaliszkeket, és tündérszép álmeket; — ha pénz nincsen, bár a csillagok éredt fejed- del, bár a hetedik égen jársz bölcseséggel, alldabbal vagy az utolsó tevehajcsárnál. Nincs e nép előtt semmi szent, semmi tisztelte- melto, mintha csak mindnyájan hitetlen gyau- rokba változtak volna, — Allah tegye őket rövidbebbé egy egy fejfel! Jó moziké! — hová silyedtetek, hová aljajutotok? Nem fél- tek, nem rettegtek, hogy sohasem jutok át az Alsiráthi hidján, hogy sohasem élvezhetek a paradicsomi tufaba illatos légkört, hogy Izraél angyal lángpálloást emeli fel ellenetek, és ki- töröl örökre az élet könyvéből? La illah, hi Allah!

Hobó Gólya barátom! miféle badar be- zedeket hadarsz te most összevissza? Talán bizonyos török ulemának csapál fel, vagy plane kering deriveshélh lettel?... Vagy egy? Most már értjük a dolgot. Azt a mennydörgös pré- dikációt, melyet elszavaltát, az alleppói imám zudította halgatói nyakába a mult hónapban. De hát miért? Mi ok indította azt a barátot vagy mit e keserű kifakadásokra, melyekben — mint mondók — még hivel közöl is többen megbortányoztak? Szólj, figyeltük.

... Alleppótól nem messze egy kis falu- ban lakik az öreg Feriz effendi, kihez Alleppó- ból gyakran ellátogatott a fiatal Jussuf bég, — azért-e, hogy ott, mint ez már napirenden van az uj törököknek, a proféta által tilalma- zott nedűvel barátkozzék, vagy az effendi le- nya a bájos Zulejka körében a csillagászott távcső és szinrosta nélkül tanulmányozza, vagy- pedig Ferizell az alleppói galles és tukorca nemzetgazdasági jövőjéről vitakozzék? bis- tonna tudni sokáig nem lehetett. Annyi bizonyos hogy szivesen látott vendég vót, s az az Euró- pából bejelentet is átszarmazott „csépelegráf”- régen keszegetett már bizonyos nem sokára bekövetkezendő közforgórol és lakadalomról az effendi házán, hozzátévén a jóslathoz azon erős indoklással, hogy bizony nem is illó do- log olyan derek török urnak mint Jussuf bég, kinek különben böven van mit aprítani a tejbé, tovább is a nötlenség vizilevesén sanayorán. Végre maga Jussuf bég is nagyot gondolt e részben, hanem persze saját modorában, a mennyiben egy napuságos alkonyon rögten kétté vágya ama vitás kérdést: lehet e legelő- lölt használni a vízhorított ártért? egészen malapropos ilyen párbeszédet kezdett: —

— Barátom Feriz effendi! én elhatáro- ztam, hogy megházasodom.

— Mashallah! azt jól teszed.
 — De azt is elhatároztam, hogy olyan leányt veszek nőül, kinek legalább négy ezer piaster lesz a hozományja.
 — Allah kerim! azt nem jól teszed.
 — Miért, érdemes effendi.
 — Azért, amit mondtam, mondta Sálem alejrum!
 — Nem, nem még nem sálem. Edes effendim! tudom, mert sokat vitáztunk e tárgyról egymással, hogy te a nőben első sorban a jó-ságot nézed, aztán jön a Jázartási ügyesség, s csak ezek után messzetávolban a vagyon és a szépség, de lásd én magasabb világnézetnek hódolok s azt mondom, hogy a nő legyen gazdag, hogy az én jövendőbelimnek is legyen legalább négy ezer piaster hozományja.
 — Mashallah! és ha nem kapsz lyet?
 — Oh a fölül teljesen nyugodt vagyok. A hölgyet már megháldottam, és ha apja a négy ezer piastert részemre önellékesen biztosítja, ki sem kell lépnem érdemes effendim, e ház-ból, s a kézfőző azonnal megtarthatjuk, miután az én szívem gyöngyvirágra nem más, mint leányod a szeretetreméltó Zulejka...

— Mit? Az én leányom? Az én kedves Zulejka? Allah szemim gjaur! (olyan megfordított áldás!) Az én leányom — halold-e te eleven piasterzacsokó! — könyv nélkül tudja a Sadi és Hafiz mézédés, örökszép költeményeit; művészleg játszik a nakarán és mandolinon; tánczol mint bármelyik bayader; énekel oly

büvös hangokon, hogy ha hallandó, szíved től és vágától részegülne meg; olyan pilafot készít, melyet a zultán is megehetne, olyan kávét főz, mely villanyfolyamként járja át az idegeket, hát még dióhéjjal töltött, mézben főzött paprikája, melyet maga Gábel angyal is élvezettel fogyasztana! megtölti a nargylát s edesebb az mint a „hashish” gyönyöre; káftáncjait maga varrja fehéreműt maga állítja ki, szobája, mint a tükör, kerte kis paradicsom, arca mint a houriké, read tekint mely tüzi szemével és elolvadsz, meghalsz, hogy újból feltámadj életet mosolyára... És te kalmár-lelkü gjaur! a helyett hogy örülnél, s káftáncok és káftánja szegélyét csokolgatnád, hogy e drága kincset, e páratlan gyémántot ingyen kaphatnád, még ráadást kérnél, még négy ezer piastert kívánnál pótlékul? Csaszok! Ah, Zulfikár! lökjétek ki ezt az embert házamból, ki ki még az udvaromról is...!!!
 ... Itéljétek mármint — szolt a tisztos Abdallah, kitől gólyánk e króikát hallotta — van-e, nincs-e igaza imánnak, midőn a pénz-szóvókat ostorozza?
 — Mashallah! az imánnak igaza van, — lön az egyhangu válasz.
 — És mit szoltok a Feriz effendi s Juszf beg között történetekről?
 — Feriz effendi igaz muzulmán, Juszeff beg hitetlen gjaur. La illah, il Allah!
 Helybenhagyod-e jámbor olvasó! az alep-pói közvéleményt?
 —Z.—y.

Üzleti értesítés.

Anyiregyházi terménycsernőknél April hó 22-én bejegyzett terményárak.

Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram 6.60-6.70	6.75-6.80
Boza " " 7.50-7.75	8.50-8.75
Árpa " " 5.30-5.40	5.50-5.70
Zab " " 6.60-6.80	
Tengeri " " 4.10-4.20	4.25-4.30
Koles " " 4.00-4.10	
Rab, tiszta fehér " " 5.80-6.00	
Bakkony " " 0.00-0.00	5.00-6.00
Káposztarepce " " 0.00-0.00	
Lenmag " " 0.00-0.00	
Komborka " " 0.00-0.00	
Rendernag " " 0.00-0.00	
Mák " " 0.00-0.00	
Napraforgó olaj 100 kg 00.-00.	38.00-40.00
Szesz 26/11 26/11	25

Szerkesztői posta.

— Záborszkinak la — P-ban Sz. F. választatot meg egyhangulag, la!
 —y — c nek K-n. Köszönet! Folyta tása folytonosan váratik.

— Pusztáinak. Az a kalamus már más-dig csak bever?
 — Locsolódás B-n. Nem közölbetó, tavaly is majd párbajra hívtak a castiliai sennorok a huaveti öntözökös miatt, különösen don Hajmagósó!
 — Oh hadd mondjam el veled: holtomiglan holtodiglan... Nem roz-irlese van ön-ek, hanem hát...
 Felelős szerkesztő: **ANGYAL GYULA.**
 Fomunkatárs: **Vitéz Mihály.**

Vászon fehérítés.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy fehérítés végett nyers vász-naikat Nyiregyházán Török Péter ur fi-zszer kereskedésbe sziveskedjék átadni, ki az átvételkor arról nyugtát ad, egy-sersmind biztosítom a n. é. közönséget, hogy tiszta és természetes fehérítéssel fo-gok szolgálni. —
 Kelt Rozsnyó, 1876. Május hóban.
Erős Sámuel,
 első hazai vászon fehérítő.
 1-3

H I R D E T É S E K.

Sthymmel Gyula

rövid- és fehéremű árak raktára
 Budapest, IV. (belsőváros) egyetem-utca 1.

ajánlja jól rendezett raktárát

- Férfi Oxford színes ingek 1.30, 2.- 2.50 frt.
- Cretton színes ingek 1.20, 1.80, 2.20 frt.
- Legjobb minőségű chifon ingek drjba 1.30, 1.50, 1.80, 2.20 frt.
- Férfi lábravalók magyar és német formában drjba 1 ft, 1.30, 1.50, 2.- frt.
- Férfi nyakkendők a legjobb divatban, minden árban 10 krtól kezdve.

Nők részére a legjobb gallér és kiegészítő, SELYEM- és BÁRSONYSZALAGOK.

Ruhavarráshoz szükséges hozzávaló, Organtin, Mousseline, gép-czérnák, gombok, és diszek igen nagy választékban.

Vidéki rendelvények pontosan eszközöltetnek.

Hirdetmény.

Folyó 1876-dik évi, márcz. hó 1-én helyben Nyiregyházán a

Markó Pál-féle

fűszer, nürnbergi és rövidáru kereskedést

a nagy czukraszda épületében átvevén, tisztelettel értesitem a helybeli s vidéki közönséget, hogy a nevezett üzletet tetemesen meg bővítve, saját czégem alatt folytatom
 Midőn erről a t. cz. közönséget tisztelettel értesíteném, bátor vagyok a n. é. gazdaközönséget figyelmeztetni, hogy egy a legfinomabb belgiumi fehér szekerencs, mind pedig budapesti kőtel és kötőfűvekkel a legjobb minőségben szolgálhatok. Egyszersmind méltányos árak és pontos szolgálatom biztosítása mellett maradtam
 Nyiregyháza, 1876. május havában.

alázatos szolgáljuk:

ifj. Czukor Márton.

1-3

Betegeknek fontos utasításul!

Minden heveny (acutus) bántalom rögtön alkalmazott ezélszerű orvosi ápolás mellett otthon gyógyítható; ellenben az idült (chronicus) bajok egyedül a természet-szabta viz, lég, mozgás és ésszerű étrend által az ásványvízforrások mellett vizgyógyintézetekben, szakértő vezetés és okserien alkalmazott kura által gyökeres gyógyulást vagy legalább enyhítést találnak.

Lelkiismeretes kötelességemnek tartom, szenvedő honfitársaimmal tudatni, hogy május havában a Kárpátok bérczel alatt fekvő s a kassa-oderbergi vasuthoz igen közel levő s kevés költséggel járó **Feketehegy, Lucsivna, Tátrafüred és Korintyicza** vizgyógyintézeteket felkeresem és azoknak, akik ott hozzáam fordulnak, utasításul szolgálók, sőt a gyógykezelést önmagam fogom vezetni; továbbá egy **hasonszenvi kézigyógytár**ral leendővel felszerelve, előforduló esetekben e téren is gyógyítok.

Koronkinti hollétem mindenkor megdundható családomnál **Nyiregyházán.**

Ungerleider Jónás,
 hasonszenvi orvos.

2-3

Polgár város határában a várostól ¼ órányi távolságra egy 188 holdat tevő tagos birtok részben szántó, részben kapáló és legelőföld szabad kézből eladó kedvező feltételek mellett. Érte kezethni Polgáron levél által is a jegyzői hivatalnál.

Tisztelettel
Marth Gusztáv.

2-3

- c) a 21 napi biztosítási vesztéglés (quarantaine) veszélyei ellen;
- d) tűzvesztély ellen;
- e) a herlé veszélyei ellen;
- f) a vasuton vagy gőzhajóni szállitás alkalmával beállítható elhullás veszélyei ellen.

A **rőfgazgatóság** Budapest, IV. sugár-út 60 sz.

Tevékeny ügynökök és jó ajánlatokkal ellátott utazó felügyelők által kalma:zat nyernek.

2-3

AZ „ORION”

általános állatbiztosító egylet
 biztosít, egy a biztosítási díjjak ¼ évi utolágo fizetése, valamint az őszbiztosítás idejére előre fizetendő megállapított díjjak mellett lovakat, szarvasmarhát, sertéseket, juhokat, őszvéreket és szamarat;
 a) egyedül járvány ellen (csak lovakat és szarvasmarhákat);
 b) minden betegségek és balesetek ellen, ideértvén a járványt is;

Hirdetés.

Kerestetik egy eladó 600-1000 holdas homokos talaju birtok. bővebb tudósítást ad a szerkesztőség, s egyszersmind az eladó sziveskedjék telet-ivét a szerkesztőségnek felmutatni.

Barabás János.

2-3

Az első magyar gyapjamosó- és bizományi részvénytársaság Budapest

most nyitja meg 8. üzleti évét és felhívja a t. cz. gyapju-termelőket és kereskedőket, hogy izzó, hátmosó, timár-bőr és bárány gyapjukat gyárszerű mosás és bizományos eladás végett beküldeni sziveskedjenek. — A beküldők kívánatra ¼ előfogot kapnak olcsó kamatra. Az eladás bel- és külföldi gyárosok részére a lehető legmagasabb árakon készízetes mellett történik. — A gyár minden beküldött mennyiséget legkésőbb 4 hét alatt mosásba ad. — A czimünk alatt feladótt gyapjut a pályaudvarról vagy a hajóállomásokról a gyárba mi szállítjuk. — A korábbi árjegyzékünkben foglalt költségek, minők: raktárolási, biztosítási és mázsadi, valamint egyéb melleköltségeket t. cz. megbízóink előnyére megszüntettük, és a gyapju ezental nálunk raktár és biztosítási díjtól menten őriztetik. — Árszabály: provisi díj izzó-gyapjuért 5 ½ frt, timárgyapjuért 6 ½ frt; hátmosó-gyapjuért 7 ½ frt 100 kilogrammonkint. — Eladási provisi 1 ½ és esetleg ügynök használata esetén még ¼ % alkuzsi díj. — Idei programunkat kívánatra bérmertve megküldjük.

Utányomat nem díjazatik. 2-3

Az igazgatóság.

Hirdetések

felvételre a legújtanosabb árak mellett ajánlók az „Szabolcs” kiadó hivatala.
 Felvételre pedig a hirdetések kiadó hivatalomkón kívül helyben még a nagy czukraszda épületében levő ifj. Czukor Márton fűszer és vegyes kereskedésben.
 A „SZABOLCS” kiadóhivatala.